

CONCIO quam
habuit Reuerendiss.
in Christopater Hu
go Latimer⁹, ep^{us}
V vorcestrie in cō
uētuspiritualiū, no
nolunii, ante incho
ationē Parlamenti
celebrati Anno.
28. iuietiss. Re
gis Henrici
octauī.

1537.

ONVENISTIS HO

die fr̃es, de rebus maxi
mis (quod sciam) audia
turi. Conuenistis et de
rebus ad reipub. vtili-

tatem in primis spectantibus deli
beraturi. Proinde et a me, qui corā
vobis iubeor pr̃fari, quamlibet in
doctus et indignus, talia (scio) ex
pectatis, propter que conuenistis.
Ego igitur non solum primatis ius
sioni parere: Verumetiam vestre
omnium expectationi satisfacere
(si modo possim) perquam cupiens:
ecce iam de rebus, et vestra con
gregatiōe, et meo, in hac parte offi
cio dignissimis, paucis et quam lu
cidissime possim aggredior dicere.

Id quod, quo facerē cōmodius
en decerpfi mihi tractandum ex E
uangelio elogium illud, in quo do
minus, huius seculi filios pruden
tiores filiis lucis esse in generatio:

ne sua non veritus est pronūciare.
Neq̃ ego illius auspiciis fretus, ean-
dem sententiam, tanquam basim &
fundamētum eorum omnium, que
dicturus sū uerebor usurpare. Iam
non potest (opinor) uestram erudi-
tionem latere, quo consilio hoc do-
minus dixerit, ut mea in hac parte
industria nihil opus habeatis. At
qui ego tamen (si uultis ueniam da-
re) hoc (quicquid est) paulo altius
repetam, et rem omnem fere a pri-
ma origine pandam. Quia mirum
fane dictu uideri poterat, si perpen-
datis & quid dicatur et quis dixerit
Definitote mihi prudentiam, seculum,
lucē & horū filios, quid sint in
scripturis: et miror si filios seculi,
filiis lucis prudentiores illico om-
nes affirmaueritis. Verum (ut ad
rem propius accedam) sic demum
auspicatur dominus:

HOMO quidam (inquit) erat diues, qui habebat dispensatorem, & hic delatus est apud illum, ut qui dissiparet bona ipsius, & uocauit illum, & ait illi. Quid hoc audio de te? Redde rationem dispensationis tuæ. Non enim poteris post hac dispensare.

Hæc fratres quoniam sic per parabola dicuntur, & sic in uolucris quibusdam teguntur, ut tamen in speciem rei geste, aut historiæ faciem habere uideantur, non inutile igitur fuerit in his aliquamdiu immorari. Que quidem omnia, ut fortasse uera fuisse, credere sustineamus & patiamur: at ad nos hæc CHRISTI uerba pertinere, & nos nostri officii commonefacere, id quidem credere ambiguum non sustineamus, inq; nosiplos descendentes, q̄ nobis hæc dicta quadrent uideamus

Vtpote, qui sic agimus, et sic viuimus plerique omnes, perinde ac si CHRISTVS (cū loqueretur) suo duntaxat instituto, pro temporis ratione deseruisset, neque successiura tempora curasset, non nobis & rebus nostris prospexisset, quemadmodum olim philosophati sunt deum circa cardines cœli ambulare, neque considerare nostra.

At ne sic erretis vos fratres mei, nolite sic vos cogitationibus vestris initi. Nam si penitus introspicatis: si diligenter omnia euoluatis, et explicetis: videbitis hæc mysteria, etiam nostram ætatem attingere. Intelligetis dominum hoc exemplo nostros nasos peruellere, nostras aures vellicare, & apertissime quid nos fugere, quid nos sequi debeamus perspicietis dominum hac similitudine nobis ob oculos proponere. Hæc enim perhibet Lucas dominum discipulis suis dixisse.

Proinde & ad nos dixisse, sit omnibus indubitatum, qui discipulorum successores ac vicarii, vt haberi ac dici volumus, ita & sumus: si qui modo boni sumus, & officium preestamus eiusdem.

Hæc ille partim ad nos dixit, qui et eadē partim de seipso dixit. Ipse est enim homo ille diues, qui non solum habebat, sed etiam habet, adeoq; semper habiturus est, non dico dispensatorem, sed dispensatores suos, vsq; ad consummationem sæculi.

Homo est, cum deus sit & homo. Diues est, non solum in misericordia, sed in omni opum genere. Ipse est enim qui nobis prebet omnia abunde, de cuius manu, et vitam & omnia ad vitam tuendam necessaria accepimus, de cuius plenitudine, quid (queso) quis habet, quod non accepit. Ipse est deniq; qui aperit manū suam, et implet omne ani-

A iiii.

mal benedictione, nedum nos benedictione sua, semper prosequitur amplissime. Neq̃ thesauri illius exhauriri queant, quantumuis effuderit ille, quantūuis hauserimus nos, manet tamen thesaurus eius inexhaustus,

Postremo ipse est paterfamilias Tota ecclesia est eius familia, puro illius verbo & sacramentis quam officiosissime pascendo. Et hæc sunt bona illius longe præciosissima, quorum dispensationem, & administrationem voluit Episcopos, & Pastores habere. Neq̃ solum habere, sed & exercere eandem, ut dei mynistri.

Id quod, nec diuus Paulus formidat affirmare, prima ad Corinthios quarto. Sic nos existimet homo (inquiens) vt ministros CHRISTI, & dispensatores mysteriorum dei. Cæterum in dispensatore, quid (quæso) requiritur? Illud sane requi

ritur, vt fidus quis reperiatur, qui fideliter dispenset bona domini, quiq; det cibum in tempore: non vendat, sed det: non venenum, sed cibum. Illud intonat: hic alit ac nutrit. Non proroget deniq; quod facere debeat, sed in tempore officium faciat: vt sit quem constituat dominus, non qui presumpserit ipse, & sibi ipsi honorem assumpserit.

Quid autem requiritur? Si hoc ipsum, quod dixi, requiratur, facilius fuerit (opinor) tale quidam in dispensatore ubiq; requirere, quam talem aliquem dispensatorem alicubi inuenire. Sed quis (inquam) fidus dispensator? Quis inquam fidus? Fidus vero quispiam fuerit, si non nouam ipse pecuniam excuderit, sed excusam a patrefamilias acceperit, nec adulteret, aut diminuat acceptam. Verum ipsissimam domi-

nicam pecuniam ad prescriptū domini, non in suum questum expendat, nec in morē serui nequissimi in terra defodiat, & abscondat deniq̃.

Hoc fratres, si fidus dispensator facere debeat, paulisper (queso) mecum perpendite, ecquid episcopi nostri & abbates, ecquid nostri prelati, et pastores, fideles haec fuerint dispensatores, aut nunc sint pleriq̃, nec ne? Agite iam, et bona fide mihi dicite (vt de multimodis aliis sit silentiū,) nonne fuere aliqui qui pecuniam domini ceu adulterinam contempnentes, vel nouam excuderunt, vel aliis nouiter excusam pro pecunia dominica publicarunt, nunc adulterantes, aut etiam cauponantes verbum, nunc loco diuini verbi humana somnia e-buccinantes, dum sic vulgo predicarunt e suggestu, nimirum Redēptionem CHRISTI pro veteri duntaxat testamento valere, abinde pecu-

niariam & humanam vigere, minime Christianam. Neque deesse poterat exemplum vxoris cuiuspiam splendidissimum, que maritum, innumerato iam precio, ex fornace illa multa maxime meritoria, et que sua, iure optimo redemerit, & redemptum, tanquam iure iam sibi debitum a domino requisierit.

Dum sic vulgo predicarunt e suggestu, nimirum mortuarias imagines, in initio, non nisi ad representandum (opinor) erectas, tam ab omnibus CHRISTI fidelibus in misera etiamnum hac omnium rerum penuria & caritate, non solum auro obducendas: sed & sericis vestibus & his quidem præciosissimis donariis onustis, excolendas. Insuper & lucernis cereis, tum intra templum, tum extra, vel in media luce illuminandas, quasi hic nullus sumptus, quamlibet magnus poterat esse nimius, cum interim ipsos CHRISTI fi

deles, imagines (inquam) viuas,
nec minoris, quam preciosissimo
sanguine CHRISTI redemptas,
proh dolor, esurire, sitire, algere, in
tenebris, vel ad mortem vsq; squa-
lescere deniq; , misere vbiq; vi-
deamus.

Dum sic vulgo predicarunt e
suggestu, nimirum: Hæc volunta-
ria opera, minus quidem necessaria
esse, quam opera misericordiæ, &
precepta dei, at magis tamen prin-
cipalia, magis excellentia esse, hoc
est (vt horum sensum teneatis) deo
optimo maximo magis placitura.
Quasi nunc deo magis placere pos-
sent humana, quam diuina, & alie-
na quam sua?

Dum sic vulgo predicarunt e
suggestu, nimirum: Plus frugis ac
deuotionis ex momentanea qua-
dam imaginis mortuæ contempla-
tione ortum iri, quam si quis in sa-
cra lectione vel vniuersum septen-

num contemplando verberetur.

Dum sic denique vulgo predicantur e suggestu, nimirum, Purgatorias illas animas, & multo maxime egere ope nostra, nec quicquam auxilii, nisi a nobis in hoc seculo habere posse: quorum alterum, si non est falsum, est certe ad minus anceps, dubium & incertum: ideoque temere, arroganter & asseueranter coram populo e suggestu assertum. Alterum, est omnium calculis, quam manifestissime falsum. Vt pretermittam alia huiusmodi monetque plurima, per totas tres horas & amplius interdum a quibusdam ebuccinata & exhalata. Scilicet hec sunt mysteria diuina & Christiana, & non potius somnolentia, & humana: Scilicet hii sunt dispensatores misteriorum dei fideles, & non potius dissipatores infidelissimi: quos constituit, non dominus, sed demon verius super famulicium miserum, super famulicium

miserabiliter habitum & tractatū.
Bene fuerit populo: vbi tales con-
cionantur perraro. Et tamen mirū
est videre prudentiores esse, tales
in generatione sua, quam fideles di-
spensatores sunt in sua, dum illi hu-
mana prudentius stabilire satagūt,
q̃ hi diuina.

Hinc opera questuaria, sponta-
nea et humana regnare, Christiana
vero necessaria & frugifera, iacere
passim videmus. Sic malicia a ma-
lis, quam bonitas a bonis promoue-
tur efficacius: cum mali sint prudē-
tiores, quā boni in generatione sua

Et hi sunt dispensatores illi per-
fidi, quos fidi omnes non sine altis
suspiriis apud diuitem illum patrē
familias quotidie deferūt, quod dis-
sipent bona ipsius, quos et ille ali-
quando vocaturus est, & eadē vo-
ce compellaturus, qua œconomum
compellauit dicens, Quid hoc au-
dio de te, &c.

Hic dominus nostram ingrati-
tudinem & perfidiam partim admí-
ratur, partim obiurgat nos ob illā,
& admirabundus simul & obiurga-
bundus velut interrogat nos dicēs
Quid hoc audio de vobis ? Quasi
diceret dominus nobis. Omnes v-
biq; pii queruntur de vobis & ve-
stram avaritiam, vestram tyranni-
dem incusant apud me. Diligentiā
& synceritatem iam diu in vobis
desiderant.

Ego pręcepi, vt cum omni dili-
gētia, & labore pasceretis oues me-
as. Vos sedulo pascitis vosmetip-
sos, in deliciis & ocio de die in diē
diffuentes. Ego in mandatis dedi
vt doceretis mea, non vestra, ut
meam gloriam, meum lucrū quere-
retis, uos docetis uestra, uestram
gloriam, uestrum lucrum queritis.
Vos prędicatis quidem perraro, &
quando prędicatis nil aliud quam
veros prędicatores (quantum in vo

bis est) impeditis, vt multo prestite-
rit omnino tales a prædicando absti-
nere, quam tam pernitiōse prædica-
re. Deum bonum quid ego audio
de vobis?

Vos qui deberetis esse mei præ-
dicatores, quid aliud quam meos
prædicatores in inuidiam, in igno-
miniam, in contemptum ducere; im-
mo in pericula, in carceres, in mor-
tes deniq; (quantum vestræ suppe-
tunt vires) pertrahere satagitis.

Breuit̃er. Ego volui vt oēs Chri-
stiani audirent, & quotquot vellent
per ocium legerent quoq; doctri-
nam meam. Vos nec curatis vt oēs
audiāt, & obnix̃e curatis, ne laici le-
gāt: scilicet, ne legendo intelligāt,
& intelligēdo forte vestrā ignauiz-
am merito condemnare discant.

Hæc est generatio vestra. Hæc
est dispensatio vestra. Hæc est ve-
stra prudentia. In hac generatio-
ne, in hac dispensatione, vos estis

prudentissimi. Et hæc demū sunt,
quæ ego audio de vobis, qui opta-
bam audire meliora. Siccine me
decepistis? An vosmetipsos poti-
us decepistis? Ego, cum vnicam
tantum haberem familiam, nem-
pe ecclesiam, & eam a me tam vni-
ce dilectam, vt memetipsum pro
ea exponerem, & sanguinem me-
um pro ea effunderem: hanc (hinc
ego ascensurus) vestræ curæ com-
misi, eam vobis tradidi pascendā,
alendam, fouendam. Vos in me-
um locum succedere nolui, vos
con similem amorem, & affectum
vere paternum induere iussi.
Vos uicarios meos, etiam in re-
bus maximis constitui. Sic enim
palam docui, ut qui uos audiret,
me audiret, qui uos sperneret, &
me sperneret.

Dedi uobis & claues, non ter-
restres: sed cœlestes: & bona mea,
quæ semper in summo precio mihi

B. i.

sunt habita, nempe verbum & sacramenta vobis dispensanda reliqui. Hæc beneficia ego in vos cōtuli, & nunc hanc gratiam mihi retulistis: Siccine abuti benignitate mea sustinuitis: Siccine me fefellistis: Quanquam non me sane, sed vosipsum fefellistis: quia dona & beneficia mea, cedent vobis in maiorem cumulum damnationis. Et quia clementiam patris familias contēpsistis: seueritatem iudicis sentire meruistis. Agite ergo. Reddite rationem dispensationis vestræ. O vocem horribilem. Non enim potestis posthac dispensare. O flebilem, ac tremebundam vocem.

Videte fratres, videte, quid mali malos dispensatores maneat. Opere preciū igitur fuerit cauere, ne tam acerbam sententiam tandem audire vobis contingat. Immo nobis omnibus cauendum

ne hæc in nos aliquando quadra-
re reperiantur.

Sed ego iam, ne vos longitudi-
ne sermonis enecem, quod reliqu-
um est parabole relinquam, & ad
colophonem ac finem parabole
me accingam: enarraturus uide-
licet, quomodo filii huius sæculi
prudētiores sunt filiis lucis in ge-
neratione sua.

Quam quidem sententiam, vti
nam esset facultatis meæ tanta ver-
borum luce explicare, vt ego nō
tam dixisse: quam pinxisse dice-
rer. Vos vero non tam audiisse,
quam spectasse videremini. Ve-
rum hoc longe supra vires mea-
as esse positum ingenue fateor.
Proinde (quod vnum est reli-
quum) opto, quod non habeo: &
adesse velim, quod abesse doleo:
nēpe facultatē sic tractandi id, q̄
in manibus habeo, ut in gloriā dei

B. ii.

salutem uestram, corporis CHRIS
TI ædificationem cedat, quic-
quid id est, quod inter dicendum
dixero.

Quare rogatos uos uelim fra-
tres, ut communibus precibus de-
um mecum interpelletis. Atq; in
hoc interpelletis, ut mihi nunc os
ad loquendum recte, uobis uero,
aures ad audiendum cum fruge,
dignetur prestare. Quod ut fiat,
orabitis eum, quem præceptor no-
ster IESVS CHRISTVS orandum
docuit, patrem nostrum, dicturi
orationem eam, quam idem præ-
ceptor dicendum instituit.

Oraturi pro inuictissimo do-
mino Rege, summo ac supremo
ecclesiæ Anglicanæ capite sub
CHRISTO/& pro omnibus suis, si-
ue ex clero/siue ex Reliquo ordi-
ne/Siue ex nobilibus/siue ex sub-
ditis: memores interim omnium
qui sunt hac erumnosa uita de-

functi, & iam dormiunt in somno
pacis: & requiescunt a laboribus
suis, in requie & somno pacis, fide
liter, amanter, & patienter expe-
ctantes, quod sunt clare & conspi-
cuae (quando visum est deo)

visuri. Dicturi inquam

pro his omnibus, &

pro gratia no-

bis perutili,

ac neces-

saria ad do-

minum orationem,

Dominicam.

Pater noster.

B ,iii.

CHRISTVS HAC
clausula fœcordiã suo-
rum taxauit, non alio-
rum fraudulentia pro-
bauit. Neq̃ rem ita ha-
habere letabatur, sed conquereba-
tur potius, ut multa pronuncian-
tur a multis: non quia ita esse debe-
ant, sed quia ita esse soleant.

Hoc male **CHRISTVM** habe-
bat, quod filii huius sæculi filiis lu-
cis prudẽtia prestabãt. Quod qui-
dẽ ipsum, uerum fuit tamen ætate
CHRISTI, & idem est nostra æta-
te, non nisi uerissimum. Quis tam
cœcutit, ut hoc non clare uideat
nisi si quis sit, qui inter filios sæcu-
li & filios lucis non probe discer-
nat. Filii sæculi prudentius concis-
piunt & generant: concepta & ge-
nerata prudentius nutriunt, & ser-
uant, quam filii lucis. Quod tam

miserum est dictu, quam absurdum auditu.

Verum cum filios sæculi auditis, sæculum pro patre intelligite. Est enim seculū uelut pater multorū liberorū, non prima quidem creatione & opere, sed imitatione & amore. At neq̃ pater est solū, sed & alterius pr̃is filius. Quod si patrē illius noris, illico noris eiusdē & liberos. Non enim potest nō habere liberos diabolicos, q̃ parētis loco ipsissimū habet diabolu.

Diabolus enī non modo parens sed & princeps sæculi huius, hoc est, hoīm seclarium iā olim esse p̃hibetur: ut uel idē sit, uel nō lōge diuersū, uel filios seculi, uel filios diaboli pronunciare. Iuxta illud CHRISTI ad iudeos, uos ex p̃re diabolo estis, cū & filios seculi, CHRISTVS dubio procul alloqueretur. Iā vero diabolus cum sit & autor, & rector tenebrarū harū, in quibus

B iiii.

obambulant, vel oberrant potius
huius sæculi filii.

Hi lucem & filios eius, odio in
explicabili necesse est prosequan-
tur. Et hinc est, quod filii lucis nū-
quam, aut perraro hic in hoc sæcu-
lo persecutione careant, a filiis
huius sæculi, hoc est, diaboli illis
intentata. Et prudētiores esse hos
ad ledendum, quam illos ad defen-
dendum nemo non clarissime per-
spicit.

Colligite igitur fratres, inge-
nium & studium liberorum, ex in-
genio & studio parentum. Cog-
noscitis prouerbum esse, & idem
celeberrimum, Mali corui malū
ouum. Quare non possunt filii sæ-
culi non esse mali, qui tam malum
patrem, nempe sæculum, tam ma-
lum auum, nempe diabolum, di-
noscuntur habere.

Habent enim generis sui pri-
marium autorem, serpentē illum

callidissimum diabolum, monstrum
omnium monstrorum monstru-
simum. Nescio quid, sed quasi
quiddam totum ex odio dei, ex
diffidentia in deum, ex mendaciis,
dolis, periuriis, discordiis, homici-
diis, atque vt vno verbo dicam, ex
omni nequitiarum genere, concre-
tum & coalitum Diabolum. Quid
ego diaboli ingenium, sigillatim
describere conor? cum id nulla ra-
tio, nulla vis mentis humanæ com-
plecti possit. Hoc tantum crasse,
& in summa dicere possum, quod
nos omnes cum nostro magno ma-
lo experimur esse verum, nempe:
diabolum omnium viciorum sen-
tinam foetidissimam esse, omnium
malorum cloacam sordidissimam
esse, neque dissimile quiddam esse
hoc sæculum, tali patre dignissi-
mum filium.

Hic igitur diabolus cum eius-
modi fuerit (vt nunquam poterit esse

B. v.

fui diffimilis)en ex inuidia, charis-
sima amica, veluti hoc sæculum,
suscepit: susceptum, discordiæ a-
lēdum tradidit. Quod quidem se-
culum, cum in virilem ætatem a-
doleuisset: velut ex variis concu-
binis prolem aggenerauit longe
numerofissimam. Et adeo fœcun-
dus pater euaserat: & tot ex super-
bia, gula, auaritia, luxuria, astutia
filios procreauerat: vt iā fere nul-
lum sit videre huius orbis angu-
lum, nec vllum sit reperire vitæ
genus, in quo liberos illius non re-
perias, quam plurimos. In aula, in
cuculla, in claustro, in rochetto de-
niq̃ quamlibet candido, & vbi nō:
Quanc̃ non illico filii huius sæcu-
li sunt omnes, qui seculares & laici
vulgo consueuere dici: neq̃ pro-
tinus filii lucis sunt omnes, qui spi-
rituales & ex clero obtinuere ap-
pellari. Sed vt inter laicos est inue-
nire filios lucis: ita & ex clero est

reperite filios huius sæculi, quantumuis sacrosctum illud nobis ipsis arrogamus, & nobis solis dici contendimus: Vos estis lux mundi, peculium CHRISTI, regale sacerdotium, gens sancta, & eiusmodi quid non. Quia nusquam suos liberos non generat sæculum. Inter laicos non cessat sæculum efficere, vt qui sæculares dicuntur, sæculares etiam sint, & secularibus desideriis precipites rapiantur: ut sic mores cum nomine a patre contrahere videantur.

In clero etiam nouit sæculum ex spiritualibus, sæculares componere, & ibi quoque, ibi, filios huius sæculi bene multos efformare, ubi nomē sæculi, mira sanctitatis specie & artificioso religiōis fuco, multo maxie nituntur tegere & dissimulare: quasi uero sui parētis liberos iam pudeat, qui patrē tamē suum, hoc est sæculum, & verbis, & signis

externis, execrari, & abhominari
videantur. At corde & opere am-
plectuntur & exosculantur egre-
gie, & tota pene vita agnoscunt,
verissime, adeo, vt ipsos (quos vo-
cant) seculares, omni iam seculari-
tatis genere, longe superet & vin-
cant, tam officiose, & per omnia
patrem sequitur, (adiuuante qui-
dem auo) sua proles.

Hi sunt de muni sanctuli nostri,
✓ qui sæculo se mortuos profitetur,
cum nulli vspiam magis viuant
sæculo, quam illorum aliqui, ne
dicam multi. Sed sint hi quantū-
uis volunt professione & nomen-
clatura, ab hoc sæculo longissimi,
& alienissimi, vt nihil commertii,
nihil cognationis aut affinitatis,
nihil commune cum illo videan-
✓ tur habere, at vita & factis tamen
palam faciunt, & sese produnt non
spurios, sed cum primis germa-
nos esse huius sæculi filios: quippe

quos sæculum ex charissîma sua, ^N
velut vxore ypocrisi, olim suscep-
pit: susceptos, educauit: educatos
iam multiplicauit plus satis: plus
satis, etiam si per diuos omnes, &
diuas deierent se neutrum paren-
tem, nec sæculum, nec ypocrisim,
nouisse, vt oîa simulare, & dissî-
mulare optime norunt. Id quod a
parentibus suis commodissime ad
discere poterant.

Verum hæc ego, non de omni-
bus loquor religiosis, sed de his
quos hoc sæculum, vel in media
religiõe habet sibi religatissimos
& deuotissimos: hoc est de multis,
& plus satis multis. Nam in omni
hominum ordine, vereor ne bona
pars sint inordinati & filii huius
sæculi. Et istiusmodi filii, quibus-
dam ingrati poterant videri, q̃ pa-
rentes suos, verbis & reliquo pre-
textu, non melius agnoscunt, & re-
cognoscunt, sed renuntiant po-

tius, & reſciunt, quali cane peius
& angue, eos odiſſent. Sed ſic ſunt
demum parentibus gratiſſimi vt
pote illis ipsis quam ſimillimi. Ita
vultu, & moribus eos referentes,
vt iam reſfloreſcere in his, illi vide
antur: cum aliud in lingua æditū,
aliud in pectore clauſum habeāt:
cum Curioſi ſimulent, & baccha-
nalia viuant: cum parentes ſic i-
mitentur deniq; vt odiſſe nihilo-
minus videantur. Sic auus diabo-
lus, ſic pater ſeculū, ſic materypo-
criſis inſtituere. Sic morigeri libe-
ri inſtituta parentum imbibere.
Neq; hii demū ſunt ſolitarii, quan-
tumuis religioſi, quantumuis mo-
nachi. Sed dixeris monachū eſſe,
idem eſt, quod ſolitarium eſſe.
Demus. Iſti tamen ſic ſunt mona-
chi, quod non ſolitarii, ſed frequē-
ti fraternitate, vndiq; ſtipati & af-
ſociati. Et miror ego, ſi fratres
non habeant inter eos, qui epiſco-

pi & prælati dicuntur, vt non pau-
cos, ita longe germanissimos. Sed
qm̃ de singulis differe non sup-
petet tempus, dum prælatos di-
cimus, Episcopos, Abbates, Prio-
res, Archidiaconos, decanos, & id
genus alios intelligimus, qui hac
in presentiarum conuocantur (ut
uideo) ut non nisi de rebus publi-
cis, ad gloriam CHRISTI, & populi
Anglicani commodum spectanti-
bus consultent, & confabulentur.
Quod utinam tam sedulo faciant:
quam facere merito debeant.

Cæterum periculum est, ne ex
horum numero, ut lux suis libe-
ris non careat: ita & sæculum su-
os habeat. Inter quos (ego scio)
haudquaquam conueniet, quan-
tumlibet in uno, & eodem con-
gregentur loco.

Attamen inter filios sæculi & fi-
lios lucis haudquaquam conueniet,
(quod scio) dū aios habent tā dif-

similes, & studia tam contraria, iudicia deniq; penit⁹ diuersa. Quod si filii huius sæculi, vel plures sint futuri, vel prudentiores, in hac congregatione, quam filii lucis, quorsum tum(queso)attinebat cōuenisse? Annon satius fuerat, minime conuocatos fuisse? Nam filii huius sæculi, vt sunt mali: ita generant male, & tamen fere fit, vt sint uel plures ubiq; vel certe prudentiores, quam filii lucis in generatione sua. Et nunc loquor de generatione, qua generant, nō de generatione qua generantur: quandoquidem, quomodo filii lucis postium, filii vero huius sæculi aliunde generantur & intrant, perlongum fuerit pertractare.

✕ Quamquam non omnes (opinor) vos, vniuoca generatione estis generati, nec una ratiōe in tam illustri loco estis constituti. Hoc unū faxit deus, ne seculariter ge-

nerati, sæculariter generetis: & nunc ego nihil moror, quomodo: cumq; sitis generati, quacumq; ratione sitis promoti, modo piū sit ac commodū, quicquid in hac cōsultatione uestra, sitis facturi & generaturi. Quicquid id sit futurum, exitus conuocationis uestræ probabit, fructus & finis generationis uestræ declarabit.

Nam hætenus per totos iam septē annos & amplius. Quid (quæso) generaſtis? Quid produxiſtis? Quid peperisti? Quid edidiſtis in hac celebri cōgregatione uestra? Quid inquā, quo aut populus Anglican⁹ fuerit uel pilo melior, aut uos ipsi: uel erga deum aliquo modo acceptiores, uel erga populū uobis concreditum, exoneratioreſ? Nam q̄ populus plus solito eruditior & doctior interim euaserit, utri tribuendum? uestræ industrię, an prouidentię potius diui-

ne, & Regi: Vobis, an regi potius
Nus tribuendum. Vtrum prius, vos
regem: an rex vos potius, ad frequen-
tiores conciones habendas,
litteris excitauit? An obscurum
iam sit quanta violentia, & vos
& parochi vestri huc adducti si-
tis, ut libri, non a uobis, sed a pro-
phanis & laicis hominibus elucu-
brati passim uenderentur, & lege-
rentur in commodum populi? Au-
N datior sum, sed latine loquor, non
& Anglice: clero, non populo: presentibus,
non absentibus. Beneuolo aio lo-
quor quicquid loquor, testor deum, qui
nouit cor meum, & me loqui com-
pellit. Quid ergo (per immortalē
deum) uos tanti patres, tam multi,
tam longo tempore, tam sepe in
uno loco congregati, emachina-
ti estis, si tuleritis duo facinora:
N Alterum quo hominem mortuum
(quod audiui) combussistis, alterum
quo hominem uiuum (quod sensi)

comburere uoluistis. Illum, nescio quomodo uestris commodis in suo testamento (quod audiui) contrarium; hominem (ut audio) bonæ uitæ, & dum uiueret, bonorum operum plœnissimum; utpote, clero iuxta ac populo beneficium. Hunc uero, de uobis sane nunquam male meritum, tantummodo quia articulis quibusdam (quorum aliqui contra supremam regiam erant concinnati) nolbat subscribere.

Tollite hæc preclara facinora, & mihi sit hætenus incognitum, quid tam diu exnixi, & emoliti estis. Nisi quod iam occurrit memorię, cōtra dominum Erasmum aliquid attentatum, & si in lucem non æditum.

Sepe ante hac a uobis consultum, Sed quid tandem actum? Sepe deliberatum, sed quid editum, quo CHRISTVS gloriosior, po-

pulus CHRISTI sanctior sit reddi-
tus: appello conscientias uestras.
Quur sic? Quur sic? An quia non
fuere inter vos filii lucis, hoc est
filii dei: qui contēpto sæculo, deo
studerent, & quod dei gloriā re-
ferret, in lucem ederent: & ita se fi-
lios lucis esse cōmonstrarent? Nō
opinor, non equidem opinor. Ab-
sit hoc a vobis, vt omnes prætex-
tu lucis congregati: filii fueritis
sæculi. Quur tum demum? quur
tum? Forsitan quia filii huius sæ-
culi, vel plures erant (vt fit) in hoc
concilio vestro, vel certe pruden-
tiores, quam filii lucis in genera-
tione sua. Quo fieri poterat, vt illi
ad generandum male, quam hi ad
generandum bene euaderent po-
tentiores.

Siquidem filii lucis prudenti-
am quidem habent, sed serpentinā
& cum simplicitate columbina cō-
iunctam, non nisi simpliciter, fide:

liter ac plane generantes & agentes omnia. Eoq; faciliores impeditu in generatione sua, & iniuriis capeſſendis opportuniores. At filii huius ſæculi, ſæcularem prudẽtiam, vulpinam aſtutiam, leoninã ferociam, & potentiam nocendi deniq; plusq; aſpideam, aut baſiliſcariam habent, fraudulentè, & inſidianter generant, & agunt vniuerſa. Qui tanquam Nembrothi quidam, ac venatores coram domo domo robuſtiſſimi, cum ſint omni ſimulatione & diſſimulatiõe pleniffimi, filiis lucis imponunt, & impedimento ſunt quam facillime.

Qui enim venantur, non palã incedũt, ſed clãculum agũt, ac inſidiis (vt noſtis) vtũtur; & crebra frequentiq; venatione indies callidiores efficiuntur. Sunt enim filii huius ſæculi, veluti venatores inſidiarii. Hii imerito filii lucis dici

volunt, cum tantopere lucem ode-
rint, & opera tenebrarum tanta se-
dulitate generare studuerint. Qui
si filii lucis essent, tenebras vtiq;
non amarent. Neq; mirum est, qd
alios in tam densis tenebris deti-
nere satagunt, cum sint ipsi toti
tam tenebricosi, & caligine tan-
tum non tartarea vndiq; circum-
fusi.

Quocirca pulcherrimum fue-
rit in omni hominum ordine, ma-
xime in prælatorum ordine, inter
filios lucis, & filios sæculi discrimi-
nare. Quia ingens impostura
suboritur, quando alteri pro alte-
ris, indiscriminatim capi permit-
tuntur. Ingens (inquam) impostu-
ra passim grassatur, quando qui
lux mundi vulgo habentur, so-
lem & lucem e mundo tollere ni-
tuntur. Sed horum diuersitatem,
ex diuersitate cum animorum,
tum armorum dinoscere licet, cū

filiū lucis sic sint animis affecti, vt
aduersariorum salutem, vel cum
sui commodi iactura, interdum
& vitæ discrimine quærant. Fili
huius sæculi contra, tales mentes
deprehenduntur habere, vt san-
guinem benefactorum prius siti-
ant, quam vllius rei sæcularis iac-
turam faciant.

Arma filiorum lucis sunt, pri-
mum, verbum Dei, quod nun-
quam non promouent, & diuul-
gant (quantum possunt) vt fruc-
tum ferat. Deinde patientia & or-
atio, quibus in omnibus angus-
tiis nixi, confortantur a domino.
Cætera deo cōmittunt, cui & om-
nem vindictam relinquunt.

Arma vero filiorum huius
sæculi sunt, nunc fraudes & doli:
nunc mendacia & nummi. Illis
sua commenta aggenerant. His
generata, quamlibet absurda,
stabiliunt & confirmant. Quod

si qui resistat, hos iisdem armis & instrumentis trucidandos procurant, Sic CHRISTVM, lucē ipsā emerunt ad mortem, & post mortem obscurarunt rediuiuū. Sic filios lucis emunt & obscurant quotidie, & obscurabunt continue vsq; ad consummationem sæculi, vt nunquam non sit verum, quod olim dicebat CHRISTVS, nempe: filios huius sæculi. &c.

Filii sæculi viuendam fidem in CHRISTVM extenuant, alienam & suam erigūt: filii lucis cōtra. Filii sæculi opera a deo preparata faciunt minimi, traditionaria vero opera & sua faciunt maximi: Filii lucis contra. Filii sæculi, si quādo questū in rebus vident (quamlibet friuolis, si nō etiam interdum perniciosis) illas prædicant, si quādo prædicant. Illas dentibus & vnguibus defēfant. Illarum abusum (quantumuis intolerabilem,) egre

improbant: ne improbando abusus, questum amittant: Filii lucis contra. Res omnes suo ordine diggerūt, necessarias, Christianas, & a deo præceptas, erigunt & extolunt. Voluntarias humanas, & cōmentitias deiiciunt, & in suum locum redigunt. Abusus rerum omnium vehementer redarguūt. Et tamen sic ista fiunt vtrinq̃, & sic isti generant vtriq̃, vt filii huius sæculi. & ce. Vt fraudes & doli, mēdacia & nummi videantur præuallere. Vt nunc nihil dicam quomodo opima conuiuia sūt filiis huius sæculi ad sua negotia peragenda, instrumēta cum primis efficacia.

Nec solum filii huius sæculi sunt filiis lucis prudentiores, sed & inter huius sæculi filios, fuere alii aliis prudentiores in generatione sua. Quia & si eadē fuerit (quod ad finem attinet) omnium huius sæculi filiorum generatio, tamen

in hac ipsa generatione, alii aliis
prudentius generauere.

Nam Romę, quid a centesimo
quoque anno, in centesimum quem-
que annū, a filiis huius sæculi gene-
ratum est, & quam prudenter ge-
neratum apud suggestum pauli-
num in exordio vltimi parlamen-
ti poteratis audire. Quomodo alii
canonizationes, alii expectatio-
nes, alii pluralitates & vniones, a-
lii totas quotas & dispensationes,
alii indulgētias, & has mira varia-
te splēdidas, nūc staciōarias, nunc
iubilarias, nūc pocularias, nūc ma-
nuarias, pedarias, & oscularias. A-
lii alias denique hoc gen⁹ foeturas ge-
nerarunt, & prudenter quidem
per omnia omnes: Adeo sane pru-
denter, vt sua prudentia, totum
pene mundū stultificare valerent.

Cæterum qui purgatorium il-
lud nostrum antiquum, & lucro-
sum generarunt: Illud a francisca

na cuculla mortuo cadaueri circū
cumiecta, quo ad quartam partem
mitigandum: Illud non nisi a pru-
dentissimo domino Papa (vel quo-
ties libuerit) in totum spoliandum:
Illud more solito satisfactorium,
missaticum, & scalarium: Qui hoc
(inquam) purgatorium tam prudē-
ter generarunt, fuere illi (mea qui-
dem opinione) in generatione sua,
longe oīum prudentissimi. Quibus
(siue filii lucis: siue reliqui hui⁹ sæ-
culi filii comparati) non nisi stultis-
simi in generādo poterant videri.
Lepidissimū sane cōmētū, & a pri-
ma illi⁹ generatiōe cōmētatorib⁹
eiusdētā questuariū, vt parū absit
quin ausim affirmare, nullū hactē-
n⁹ fuisse in toto terrarū orbe impe-
ratorē, qui vberiorē ex viuorum
vectigalibus prouentū collegerit
vnq̃, q̃ illi verissimi huius sæculi
filii ex mortuorū tributis & dona-
riis hoc commento sibi corrasere.

Quod Iriam in Anglia adhuc
sunt reliqui huius sæculi filii, qui
hoc sæculi suauium, nempe pur-
gatorium, non minus prudenter
continuarè, q̃ olim Roma genera-
re nouerint: quis tum insimulaue-
rit CHRISTVM falsitatis, quin vt
hactenus fuerit verum, ita semper
futurũ quod filii huius sæculi sint,
non solmu ad generandum, sed et-
tiam ad fulciendum & continuandũ
generatum q̃ filii lucis longe
prudentiores.

Nescio quid sit, sed aliquid sibi
vult, q̃ tam egre vident aliqui
huius mōstri abusum, quamlibet
horrendũ. Quasi nullus sit, vel ef-
se poterit illius abusus: & rem an-
tiquam videri volunt vehemen-
ter amare, qui nomẽ antiquũ, tã ar-
denter satagunt instaurare.

Non pili faciunt nomen, nisi ob
rem. Non enim ignorant (ut sunt
callidi) rem commode & oportune
sequuturam suum nomen.

Hinc iactant aliqui, inuentum ab
illis purgatorium, uel inuitis om-
nibus. Ego nescio quid sit inuētū.
Vt pro mortuis oretur, nō est in-
uentum, quia non erat amissum.
Quomodo potest esse inuentum,
quod non est perditum. O accu-
tissimos rerum inuentores, qui rē
nondum perditam (si diis placet)
inueniunt.

Nam liberationem illam suam
cucullariam, solutionem illam su-
am scalariam, & spoliationem il-
lam suam papariam, & reliqua sua
figmentaria non possunt inuenire.
Hæc sic sunt perdita (quod & illi
fatentur) ut quantūuis anxie quæ-
sita, at nunquam erunt inuenta: ni-
si forte hæc omnia cum suo nomi-
ne reditura bene sperant, ut num-
mos colligāt, & denuo decipiant,
& ita in omni regno suum quod-
dam regnum consolident. Ceterū
quo hoc iurgii inter filios sæculi,

& filios lucis euadet : hoc ille no-
uit qui & filios lucis , & filios sæ-
culi aliquando iudicabit.

Et iam vt multis aliis præter-
missis, ad finem acceleremus, vos
agite quæso fratres & patres , per
deum immortalem, agite , & pos-
tea quam conuenimus, aliquid cō-
gregati nunc agamus , quo filios
lucis esse nos commonstrem⁹. Ne
qui filii huius sæculi hætenus fui-
mus visi, filii huius sæculi perga-
mus perpetuo videri. Omnes præ-
latos nos vocant, ergo ita nos ge-
ramus (postea q̄ conuenimus) vt
qui prælati sumus honore & dig-
nitate, prælati etiam simus, sancti-
monia, beneuolentia, diligentia &
sinceritate. Omnes, huc conue-
nisse nos cognoscunt, & fructum
conuētus nostri quam auīdissime
anhelant & expectant . Qualis est
futura nra gñatio, talis est futura
& nostra ab illis noiatio. Vt iā, sit

penes nos vel filios lucis, vel filios
seculi ab illis perpetuo appellari.

Igitur leuate capita vestra fratres, & oculis collustrate ac dispicite; & quid sit demum in ecclesia Anglicana reformandum, considerate. An vobis difficile fuerit, quod plurimos rerum abusus in clero, & item in populo videre? Quid in archiepis conspicitis? Nihil ne corrigendum? Quid ibidem faciunt? Expediunt ne negotia populi, an impediunt? Peccata ne semper corrigunt, an alibi correcta interdum defendunt? Quot ibi iudicia, citra munera, opportune & in tempore (ut ferunt) clausa? Aut si omnia ibidem recte? Quid in consistoriis pontificiis? punitiones ne legitimas, an redemptiones pecuniarias est saepius videre? Quid de ceremoniis Anglicanis sentitis? saepe cum non mediocri offendiculo contemptis, saepius tanta superstitione vitiatas,

deprauatis & ueluti obductis, ut fere dubites, an eas aliquas sic perdurare, an pœnitus e medio tolli utilius fuerit. Nonne de nummo, de superstitione, de estimatione conquesti sunt ante hac maiores uestri?

Ecquid in feriis nostris, & diebus festis conspicamini? quorum, nisi pauci primitus, pietatis gratia instituti erant. Exinde in quibusdam locis, neq̃ finis neq̃ modus instituendi: quasi hoc vnum fuerit deum colere, nimirũ vt ab operibus vacaretur. Et tamen quid populus in his? pietati, an impietati potius vacant? Ecquid nos uidetis fratres? At uidet deus, si uos non uidetis.

Deus uidet totos pene dies, in ebrietate, commensatione, contentione, emulatione, chorea, alea ocio, gula, miserabiliter consumptos esse, Hæc uidet ille & minatur

qui nec fallitur uidendo, nec fallit
minando. At sic diabolo seruitur,
non deo: & si prætexitur deus, Im-
mo plus uno die festo, quam pro
festis multis seruitur diabolo. Vt
nihil sint hæc. At quem non piget
uidere, & ualde piget uidere, in tā
multis diebus procures & diuites
in delitiis defluere, & tam uariis
delitiis diffluere? Operarios uero
& pauperes uictum uxoribus, &
liberis, perquam necessarium, nec
paratum interim habere, nec p̄ fes-
tiuitatem dierum nostrorum pos-
se parare, nisi citari uelint, & ab of-
ficialibus nostris compellari.

Nonne bonorum prælatorum
fuerit de his consultare, & consul-
tando his morbis mederi? Vos ui-
deritis fratres mei, uos tandem a-
liquando uideritis.

Quid tandem de imaginibus
istis in tanta celebritate præter cę

D. i.

teras habitis? & tanta corporum
nostrorum lassitudine aditis ac
frequentatis, tam sumptuose de-
niq, & fiducialiter inquisitis, ac
uisitatis? De famosis istis nobili-
bus, & notoriis imaginibus, qua-
rum extant undiq, in Anglia mul-
ta & diuerse, quid opinamini? Sic
dispescere & discriminare imagi-
nes, pro vfu, an pro abusu imagi-
num habetis?

Immo quur tu sic interrogas?
& interrogando bonæ deuotioni
bonæ plebis male obstas? An non
bene fiunt omnia, quæ bona inten-
tione sunt facta, modo nobis com-
moda & lucrosa? Sane sic & sen-
tit & loquitur auaritia.

An non dignius fuerit fratres,
aliquid eiusmodi lucri (sinon eti-
am vniuersum) nobis decidere,
quam ad tantam impietatem pro
lucro conuiuere, & tam diu con-

niuere: si modo impietas est, & im-
pietas vobis visa est: Aliud est ^{XX}
meras imagines, tam sæpe adire,
tam anxie querere: aliud sancto-
rum reliquias interdum visere.
Et tamen, vt ibi multum impieta-
tis, ita hic aliquid superstitionis ^{Reliq}
potest latere, dummodo ossa por-
corum forsitan pro reliquiis sanc-
torum aliquoties visantur, (pene
dixerim) in Anglia.

Ergo cæcitas est nimis quam
crassa, & tenebrę sunt plus quam
palpabiles, dum hæc sic prædi-
cantur a quibusdam, & sic prædi-
cantur fieri, quasi non poterant
male fieri, quæ nihilominus sunt
eiusmodi, vt nec a deo, nec ab ho-
minibus præcipiantur fieri. Im-
mo ab hominibus præcipiuntur
potius, vel prorsus non fieri, vel ^Y
certe segnius, & rarius fieri, cum

D. ii.

fic a maioribus nostris sit constitutum, videlicet:

Præcipimus vt sacerdotes sepe moueant populum, maxime mulieres, ne faciant vota nisi cum deliberatione, de consensu virorum, de concilio sacerdotum deniq̃.

Sic olim constituit ecclesia Anglicana. Quid quæso videbant, qui sic constituebant: Intollerabilem imaginum abusum videbant: periculosam ad imagines peregrinationem videbant: superstitiosam imaginum discriminationem videbant: Certe aliquid videbant. Et talis est constitutio, quæ tales peregrinationes fere aboleat, vtpote quæ sic abusum tollat, vt vsum vel nullum, vel perrarum relinquat.

Nam qui vota ad peregrinandum restringunt, etiam &

ipsam peregrinationem restrin-
gunt: cum fere fit, vt non peregri-
nentur nisi votarii & qui voto se
astringunt ad peregrinandum. Et
quando (queso) peregrinaretur
vxor, si non nisi seipsa secum bene
deliberante, prudenti viro consen-
tiente, per docto sacerdote consu-
lente deniq; peregrinaretur, hoc
est ad famosam aliquam imaginē
peregre profisceretur? Nam hoc
est fere apud Anglicanum vulg⁹
peregrinari, nimirum ad mortu-
am aliquam, & notoriam imaginē
peregre, hoc est procul e domo
proficisci.

Iam si sic maioris vestri cōsti-
tuere, nec aliquid constituendo
sunt assequuti, sed abusus, vt vide-
re licet, non obstante constitutio-
ne indies magis ac magis accre-
uere. Quid restat vobis agendum
fratres & patres, si modo certum
est vobis aliquid agere, nisi vel
D. iii.

fallaces illas, & præstigiosas imagines e medio tollere: vel si aliunde noueritis abusum amouere, illam rationem indicare, si modo visum est abusum amouere?

Et iucundum fuerit serium maiorum vestrorum animum & desiderium in constitutione sua animaduvertere, quando præcipimus (inquiunt) nõ consulimus, sed præcipimus. Quomodo nos ad tam salutiferum ecclesiæ Anglicane præceptum tam diu friguimus? cum quædam lucrosa interim, nec præcepta, nec consulta tantopere coluerimus: quasi abusum rerum perseuerare, quam lucrum cum abusu amittere malleamus.

Vt nihil nunc de nocturnis illis bacchanalibus disseram, vt nihil de præscriptis ac præstitutis miraculis, tam festiuiter in occidente celebratis nunc dicam. Audiuiſtis opinor de Blesiano corde

apud Malborne, & Algarianis of-
sibus alibi, quomodo & quam diu
lusum & delusum fuerit, vereor,
ne in multarum animarum dispen-
dium. Vt facillimum fuerit hinc
coniicere eiusmodi præstigiosis
imposturis, hoc regnum passim
scatere.

Necq̃ tamen aliquid remedii est.
Tam longo tempore a vobis ex-
cogitatum, & cōstitutum. Sed mi-
sellus populus falsaria miracula
pro veris continuo suscipere, &
omnigena superstitione securus,
iacere permittitur. Deus miserea-
tur nostri, &c.

Postremo de matrimonio quid?
Omnia bene? De baptismo quid?
Semper Latinæ, an Anglicæ po-
tius (vt populus quid geratur in-
telligat) ministrandum? Quid tum
de missalibus sacerdotibus & mis-
sis ipsis? Quid dicitis? An sic om-
nia vacant abusu, vt nihil in his

castigandum videatis? At maiores vestri videbant, qui contravenalitate missarum sub pœna suspensionis constituebant, ne tricennalia aut annalia (sic enim vocant) more solito forent pro præcio celebrata. Quid videbant qui sic constituebant? Quales sacerdotes, quales missationes videbant? Sed quorsum tandem euasit constitutio? Deus misereatur nostri.

Si nihil est emendandum in communi, saltem emedemus nos ipsos singuli. Quod si videmur nec in communi, nec singuli emendatione egere: Euge dñi mei, Euge, Saltē de nummis congerendis aliquādiu differam⁹, & suauiter inter nos inuicē cōferam⁹: & postea quales huc accessimus, tales domum redeamus, hoc est, filii huius seculi, & vndequaq; mundani. Et dum sumus in mundo: viuamus corde iocundo. Quia post hanc vitam

nihil iocūditatis est nobis speran-
dū, si nihil est nunc in nobis emen-
dandum. Sed dicamus, non cum
diuo Petro, q̄ rerum omnium fi-ⁿⁿ
nis appropinquat, hoc triste: sed
cum seruo malo, q̄ cunctatur dñs
meus venire. Illud suaue: Percu-
tiamus conseruos. Cum ebriis e-
damus & bibamus. Siquidem quo-
ties abusus rerum non auferimus
toties cōseruos percutimus. Quo-
ties populo verum pabulum non
adhibemus, toties conseruos per-
cutimus. Quoties in superstitione
perire sinimus, toties conseruos
percutimus. Breuiter, Quoties
cēci cēcos ducimus, toties cōser-^v
uos percutimus, & magna percu-
sione percutimus. Quando vero
deliciose, ac ociose viuimus, tunc
cum ebriis edimus & bibimus.

Sed veniet dominus, veniet,ⁿⁿ
& non tardabit. In die quo non ex-
pectamus veniet, & hora qua ig.

noramus veniet, & nos dissecabit.
Partem nostram cum hypocritis
ponet. Ibi nos collocabit denique,
vbi fletus erit fratres mei, vbi stridor
dentium erit fratres mei. Et
hic esto (si vultis) huius nostre tra-
gœdię finis. Hę sunt delicię deliti-
osus huius sæculi filiis præparatę.
He sunt placentę secularibus præ-
latis destinatę, fletus & stridor dē-
tiū. Ecquid illic iocunditatis, vbi
fletus stridor dentium commix-
tus? Hic ridemus, ibi flebimus.
Hic dentibus delitiamur, & lautici-
as rodimus. Ibi dentibus dilace-
rabim⁹ & stridebimus. Quorsum
nūc prudentia excelluimus? Quid
tandē generauimus?

Videtis supplicium si pertine-
tis ad sæculum. Si non vultis tam
grauiter affligi, caute ne sitis fi-
lii huius sæculi. Si non vultis esse
filii huius sæculi, nolite rebus sæ-
cularibus affici, nolite sæcularib⁹

rebus initi, Summa summarum.
Si non uultis eternaliter perire, no-
lite sæculariter uiuere.

Sed agite fratres mei, agite, Et ite-
rũ atq̃ iterũ dico agite. Quæst⁹ ue-
stri studiũ amittite, glorię & lucro
CHRISTI studete. In consultatio-
nibus uestris, quæ CHRISTI sunt
querite, & quod CHRISTO com-
placeat aliquid tandem generate.
CHRISTI gregem diligenter pa-
scite, diuinum uerbum synceriter
prædicate, lucem amate, in luce
ambulate, & sic filii lucis estote in
hoc sæculo, ut in futuro fulgeatis
lucidi ut sol, cum patre & filio, &
spiritu sancto. Cui honor & gloria
Amen.

¶ Impressũ in suburbio Londinen-
si uulgo dicti southvvarke, p me
Iacobum Nicolai. Pro Iohanne
Gough bibliopola.

¶ Cum priuilegio Regali.